

skadad vid hst; i 9 **u** har hst skadats mitt på; 16 **a** är otydligt. I runan 20 är endast hst säker. Tvärs över denna går en bred fördjupning, som kan vara spår av bst i ett **n**. I 22 **a** har hst fallit bort ovanför bst. Därefter är stenen på ett 45 cm. långt stycke så svårt skadad, att inga spår av ristning bevarats. (Skadan fanns redan, då Aschaneus ritade av stenen, se fig. 245). Av runan 23 återstår endast ett kort stycke av hst upptill. I runorna 24, 25 och 26 äro endast hst bevarade. Av runan 30 återstår endast nedre hälften av hst.

Aschaneus: 2 **k** helt bevarat; sk efter 3 **a** och 6 **t**; 16 **a** och det följande sk saknas; 17 **a** saknas; 18 **a**, 20 **a**, 21 **t**; efter 22 **a** det 45 cm. långa skadade partiet; därefter tre hst utan bst. På den fjärde har Aschaneus ritat en kort bst på högra sidan av hst, vinkelrätt mot denna. Efter 29 **u** en hst. — Rhezelius: samma läsning som Aschaneus, endast med den skillnaden, att 19 **o** här är ritat så att det något liknar ett **f**. — Bureus (F a 5): samma läsning, men 19 **o** är här ritat som **f**. — Dybeck (bilden är placerad upp och ned): 16 **a** saknas; Dybeck anmärker dock (a. a. s. 11), att »Rummet mellan † och skiljepricken medgifver †††††.» 17 **a** saknas; 20 **i**; 21 **s**?; 29 **i**. — Brate: »Efter **stain** tyckes ordet **aftra** kunna spåras, bäst ses **a** och skuggan av **r**. Därefter ses intet mera på denna vänstra(!) sidan af stenen. Högra(!) slingans inskrift börjar med **bonta**, hvars **b** dock är mycket matt. Därefter ses intet skiljetecken men må-

hända v. kst till n, men då något sådant icke här kan väntas, är det förmodligen en staf, som blifvit snedt ställd.» 24: »möjligen n, blott v. kst finnes jämte stafven»; 25: »är nästan säkert utan kst, alltså i; 26: »f(?); hvilket dock troligen är orätt, enär därefter de fullt klara runorna kru följa jämte nära hälften nedifrån af en staf utan kst, hvarmed det ser ut, som om inskriften slutat.»

Inskriften, som redan på 1600-talet varit svårläst och tydligen lika skadad som nu, ger i slutet ingen säker mening. Dybeck läser runan 29 som i, vilket föranleder honom att anmärka: »Stenen är möjligen ristad till minne af en Greklandsfarare.» Detta antagande saknar emellertid stöd i inskriften.

240 och 241. Lingsberg, Vallentuna sn.

Pl. 150, 151, 152.

Litteratur: D 2:105. R. Dybeck, Svenska runurkunder 2 (1857), n:r 94, Berättelse för år 1859, 1862, 1863, 1867 (ATA); E. Brate, Berättelse öfver resa för undersökning och afbildning af runristningar sommaren 1904, 1908 (ATA), Brev ³/₉ 1916 (ATA), Sverges runinskrifter (1922), s. 55 f., Svenska runristare (1925), s. 39; O. von Friesen, När

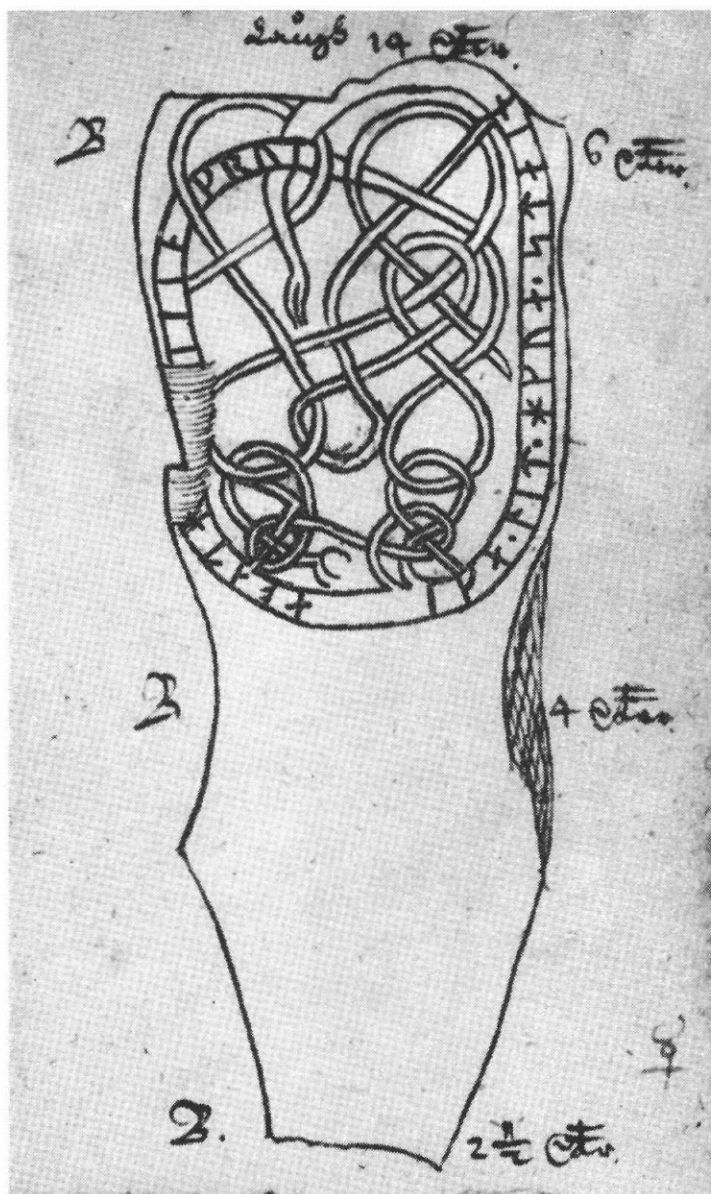

Fig. 245. U 239. Lindö, Avunda, Vallentuna sn.
Efter teckning av Aschaneus.

uppsvearna brandskattade England (Dagens Nyheter ²⁹/₁₀ 1909), En nyfunnen uppländsk runsten (Hvar 8 Dag ⁵/₁₂ 1909, s. 147), Historiska runinskrifter (Fornvännen 1911, s. 105 f.), Upplands runstenar (1913), s. 26, Runorna i Sverige (1928), s. 50, Runorna (Nordisk kultur 6, 1933), s. 208.

Äldre avbildningar: U 240: Dybeck (D 8:o nr 94, D 2:105). U 241: von Friesen foto 1909 (i: Dagens Nyheter, Hvar 8 Dag och Fornvännen).

De båda runstenarna, som en gång ha utgjort ett enhetligt monument, äro numera ej placerade tillsammans. Den ena, som innehåller inskriftens början, står rest i dalen 200 m. Ö om Lingsbergs huvudbyggnad, i norra kanten av en bergknalle, 40 m. Ö om en liten bäck, som i nord-sydlig riktning går mellan åkrarna. Landsvägsbron över denna bäck, på vägen Lingsberg—Kusta, ligger 75 m. N om runstenen. Den andra stenen, U 241, står på gårdsplanen, V om mangårdsbyggnaden.

Båda runstenarna ha först på senare tid upptäckts. Den första tryckta uppgiften om U 240 finnes i *Svenska runurkunder* (1857). Dybeck skriver där: »Gården Lingsberg ligger vid östra gränsen af Vallentuna mot Angarnssjön. En djup dæld är öster om och nära intill gården, hvarifrån en väg löper öfver den i däliden flytande *Kallbäcken* likaledes ostligt ut till Vada socken. I östra sluttningen af dalen, omkring tjugu famnar söder om den nuvarande vägen och 'Kallbäcksbron', märkes tydligt rödning efter en äldre väg, hvilken säkerligen företrädde den som nu är, och invid den gamla, några alnar från det ställe, der den mött vattendraget, ligga på en gärdesren tre stenstycken, hvilka tillsammans utgöra en hel Runsten.» I en not tillägger Dybeck: »En för 16 år sedan erhållen mundtlig efterrättelse af herr exp.-sekr. Hallencreutz kom mig att nu söka Runstenen. Men ingen kände någon Runsten här. Jag letade flitigt och länge förgäfves. Då jag tredje gången besökte Lingsberg, träffades 76-årige trädgårdsmästaren Anders Fröholm, och han — den ende som egde kunskap om stenen — visade mig honom. Om Fröholm aflidit utan att hafva lemnat underrättelsen, så skulle denne Runsten nog snart gått förlorad.» I sin »Berättelse för år 1859» meddelar Dybeck: »Vallentuna socken har under sommaren mest sysselsatt mig. Runstenen och öfriga fornlemningar vid Lingsberg (se *Runurkunderna*) granskades flere hvarf.» I »Berättelsen» 1862 skriver han: »Den af mig uppdagade och bekantgjorde runstenen vid Lingsberg i Vallentuna socken ligger sönderkrossad samt förfaller mer och mer.» Även följande år besöker Dybeck Lingsbergsstenen: »De af mig förr uppdagade runstenarne vid Näle och Lingsberg besågos. Den vid sistnämnde stället är söndersprängd i två stycken och hans läge i ett åkerdike är högst ofördelaktigt. Inom få år härefter skall han sannolikt förgäfves sökas. Inskriften har flere märkligheter.» I 1867 års berättelse påpekas åter: »Till bevarande af den utaf mig för flera år sedan uppdagade vigtiga Lingsbergsstenen . . . blef nu intet åtgjordt. Han är i tre delar och således svår att få i önskvärdt skick. Akademien kan af ritningen bedömma huru dervid bör förfaras. På inga vilkor bör han ligga på sin nuvarande dåliga och osäkra plats.» I förteckningen över »Runstenar i Uppland, hvilka tarfva snar omvårdnad» upptager Dybeck också U 240: »Nyfunnen af Dbk. I tre stycken. Märkelig. Bör räddas. Ligger i ett dike.»

Trots Dybecks ansträngningar gjordes emellertid intet för att sätta runstenen i stånd. I sin »Berättelse för år 1904» omtalar Brate, att runstenen (U 240) »ligger på en oodlad backe i gärdet öster om Lingsberg, skild genom en åker från trädgården, i hvilken den mindre stenen (= U 242) . . . påträffades. Från trädgården har norr om stenen gått en stenbro öfver den sankna åkern, och förmodligen ha de båda runstenarne stått vid hvar sin ända af denna. Runstenen är nu i tre stycken men skall hopsättas och resas af ställets ägare patron Hansson.» I »Berättelsen för år 1908» meddelar emellertid Brate: »Avtal hade träffats med ägaren till stället om att hopsätta och resa stenen, men det hade ej befunnits görligt.» När år 1909 U 241 påträffades i närheten av U 240 och det visade sig, att de båda stenarnas inskrifter hängde ihop, blev själfvallet frågan att resa U 240 åter aktuell. Brate meddelar i skrivelse den ³/₉ 1916

(Brefserien B, ATA), att U 241 rests på gårdsplanen och att den dåvarande ägaren, »patron Hansson, har tankar på att dit ock föra upp den andra av Dybeck funna stenen, sätta ihop dess stycken och resa den, varför han ju dock behöver VHAA^s tillstånd att flytta den.»

Ännu när jag första gången besökte platsen 1935, låg emellertid stenen kvar i samma tillstånd som då Dybeck fann den. 1937 lagades och restes stenen i norra kanten av bergknallen, 8 m. S om den ursprungliga platsen. Stenen gör, sedan den blivit hopsatt och rest, ett mycket ståtligt intryck. Den var helt bevarad så när som på ett stycke av övre korsarmens vänstra del, vilket förgäves söktes. Lyckligtvis påträffades detta stycke sommaren 1941 på den plats, där runstenen legat. Stycket fastsattes, och ristningen befinner sig sålunda numera i ursprungligt skick.

Den andra Lingsbergs-stenen, U 241, upptäcktes år 1909, i samma åker, 20 m. N om den plats, där U 240 legat. Om fyndomständigheterna berättar v. Friesen, som på Riksantikvariens uppdrag ett par dagar efter upptäckten tillsammans med E. Wessén undersökte den nyfunna stenen (*Dagens Nyheter* 29/10 1909): »Onsdagen den 20 dennes gick drängen Lindström på Lingsbergs gård i Vallentuna och djupplöjde i det s. k. Lillgärdet. Till sin förvåning fann han att en af de nyss upplagda tiltorna bar intryck af 'bokstäfver', och en undersökning som gårdens ägare, hr Albert

Hansson, omedelbart företog besannade plöjarens aningar: det låg en runsten i åkern. Mer än fotsdjup mylla hade täckt den nära 2,5 meter långa stenen.» I *Fornvännen* 1911 lämnar samme författare en utförlig beskrivning av fyndplatsen: »Den nyfunna runstenen låg strax (42 m.) öster om den lilla å, som från norr till söder flyter strax öster om Lingsbergs gård och afleder vattnet från den s. k. Kallbäcken, en nu afdikad mosse norr och nordost om gården. Vägen mellan Lingsbergs och Kustads gårdar går 63 m. norr om fyndplatsen öfver ån. 30 m. söder om densamma ligger — dessvärre fortfarande — i åkerrenen en stor sönderslagen runsten» [= U 240]. v. Friesen omtalar, att gårdsägaren kunde minnas, hur Angarns sjöns vatten vårar och höstar »gick upp emot Lingsbergs gård». »I senare tid» har sjön »blifvit betydligt sänkt» och »slutligen helt och hållet aftappad. Längs afloppet för Kallbäcken har sålunda i gammal tid marken varit mycket sank och till följd däraf svårframkomlig. Men just där runstenarna äro funna mellan den på ett höjddrag liggande Lingsbergs gård och den rakt öster därom mot gården framskjutande berg- och moränmarken måste sankmarkens smalaste pass ha befunnit sig. I torf- och lerjorden, som längs den lilla ån utgör grunden, observerar man också genast, särskildt i kanten på ån, resterna af en sådan vägbank som de gamle kallade bro och som tjänade som väg eller vad genom sumpmarker eller grunda sund. Vägfyllningen löper nästan midt emellan de båda runstenarna i östlig—västlig riktning och visar i åns skärning den ansenliga bredden af öfver 13 meter. Den är ännu fullt skönjbar i åkern på båda sidor om ån genom de smärre stenar, hvarmed myllan här ännu är uppblandad, ehuru massor af kullersten bortförts af jordägaren. Om fyllningens djup kan man göra sig en föreställning däraf, att man vid åns reglering gått ned till 3 meters djup utan att hinna bankens botten. Öfver 'bron' har den gamla vägen mellan Lingsberg och Kusta gått. Den nuvarande vägen löper ungefär 70 meter

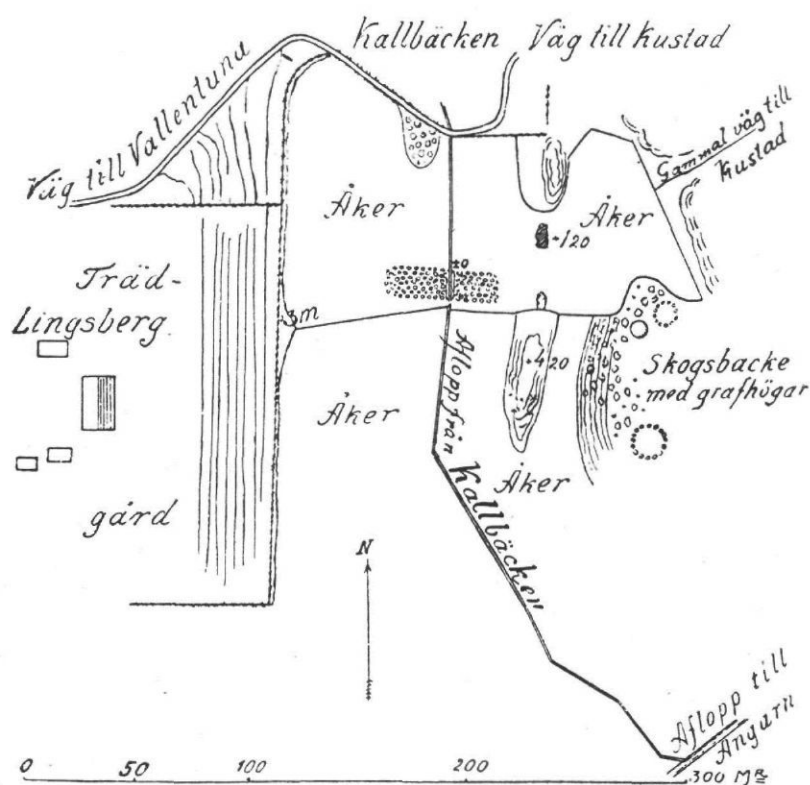

Fig. 246. Skiss av fyndplatsen för U 240 och 241. Lingsberg, Vallentuna sn. Efter *Fornvännen* 1911.

norr om den gamla, af hvilken också finnes en rest i en liten gångstig, som från åkerrenen på östra sidan om ån löper åt Kustahället.»

Denna sten restes av gårdsägaren på gårdsplanen, där den nu står.

Det är tydligt, att de båda runstenarna ha blivit funna mycket nära de platser, där de ursprungligen ha varit resta. De ha stått vid östra ändan av en bro över sankmarken vid Kallbäcken, på var sin sida om vägen. Till följd av markens uppodling kan det ståtliga runmonumentet ej återställas i sitt ursprungliga skick. Men det är att beklaga, att stenarna med de sammanhörande inskrifterna blivit så skilda från varandra som f. n. är fallet.

U 240: Ljusgrå granit. Höjd 2,60 m., bredd (mitt på stenen) 1,35 m. Ristningen är ganska djupt huggen med breda, i botten rundade linjer.

U 241: Röd och grå gnejsgranit; ett kvartsband går tvärs över ristningsytan. Höjd 1,76 m., bredd (mitt på) 1,06 m. Ristningen är i stort sett tydlig med breda i botten rundade linjer.

Inskrifter:

1. U 240:

tan auk huskarl + auk suain + auk hulmfriþr × þaun mþþkin litu rita stin þino × aftir halftan +
 5 10 15 20 25 30 35 40 45 50 55 60 65 70
faþur þaira tans + auk humfriþr at buanta sin
 75 80 85 90 95 100 105

Dan ok Huskarl ok Svæinn ok Holmfriðr, þaun mœðgin letu retta stæin þenna æftir Halfdan, faður þæira Dans, ok Ho[l]mfriðr at boanda sinn.

»Dan och Huskarl och Sven och Holmfrid, moder och söner, läto resa denna sten till minne av Halvdan, fader till Dan och hans bröder, och Holmfrid efter sin make.»

2. U 241:

n tan auk huskarl + auk sua(i)n + l(i)tu rita stin aftir + ulfrik + faþurfaþur sino + hon hafþi
 110 115 120 125 130 135 140 145 150 155 160 165 170
onklanti tuh kialtakit + kup hialbi þira kipka salukups mup(i)
 175 180 185 190 195 200 205 210 215 220

[E]n Dan ok Huskarl ok Svæinn letu retta stæin æftir Ulfrik, faðurfaður sinn. Hann hafði a Ænglandi tu giald takit. Guð hialpi þæira fæðga salu ok Guðs modir[R].

»Och Dan och Huskarl och Sven läto resa stenen efter Ulfrik, sin farfar. Han hade i England uppburit två gälder. Gud och Guds moder hjälpe faderns och sonens själar.»

Till läsningen: Båda inskrifterna börja och sluta utan sk. Även i övrigt äro sk mycket få; de stå mellan ordgrupper eller fraser, men i allmänhet icke mellan sammanhörande ord. Ett undantag är sk efter 146 **n**. Härmed sammanhänges, att då en runa slutar ett ord och börjar nästa, den endast tecknas en gång. 175 **o**, 190 **t**, 216 **u** och 217 **k** skola sålunda läsas två gånger. **a**- och **n**-runorna ha i regel ensidiga bistavar; **o**-runan har formen **þ** (endast 168 **o**: **þ**); i **u**-, **r**-, **l**- och **t**-runorna utgå bst i regel ett avsevärt stycke nedanför huvudstavens topp. **s**-runan har två former: **h**, **þ**. U 241 utmärkes av att ornamentslinjer ofta utnyttjas som hst (7 fall). I 1 **t** fortsattes den högra bst av en bågformig fördjupning, som ej är huggen, 3 **n** har ensidig bst i likhet med 58, 71, 84, 102, 107, 108, 111, 129, 141, 165, 169, 176, 180 **n**. 10 **k** har förlorat bst och nedre delen av hst i brottet. Sk efter 13 **l** har formen av en (liten) **n**-runa. I 21 **n** är bst kortare t. v. om hst än t. h., och i 22 **a** är förhållandet omvänt. I 25 **h** ligger bistavarnas skärningspunkt något t. h. om hst. I 35 **a** går bst vinkelrätt över hst; bst är kortare på högra sidan om hst. 38 **m** har förlorat nedre delen av hst i brottet; i samma brott har

39 **i** förlorat ett stycke på mitten, 40 **p** den övre hälften och 46 **t** den högra bst. Samma brott korsar 47 **u**. 58 **n** har bst ansatt högt upp. 60 **a** har ensidig bst (i likhet med 70, 73, 78, 81, 83, 101, 104, 110, 119, 127, 137, 154, 159, 171, 179, 188, 191, 200, 207, 212, 214 **a**). 74 **p** har skadats av det övre brottet. I 75 **u** är bst ansatt ovanligt långt ned på hst. Sk före 86 **a** har formen av ett kort lodrätt streck. 89 **h** har överraskande kort hst; det gör nästan intryck av sk. Ett likadant **h** förekommer på U 241, runan 185. 92 **f** har skadats av övre brottet; endast en bst är bevarad.

U 241 börjar med 108 **n**. Runan har ensidig bst, vilket gäller alla **n**-runor i U 241. Någon runa före 108 **n** har ej funnits. Mellan 109 **t** och 110 **a** synes nedtill början på en felaktigt huggen ramlinje. I 118 **k** är bst skadad invid hst; i 124 **k** är bst upptill skadad; 126 **u** har hst skadad nedtill (det har varit svårt att hugga i kvartsbandet). I 127 **a** tjänstgör en korsande ornamentslinje som hst; 128 **i** och 131 **i** utgöras också av korsande ornamentslinjer; jfr runorna 165 **n**, 166 **o**, 179 **a** och 180 **n**, där likaledes en ormkroppss båda konturlinjer utnyttjats som hst. 134 **r** går ej upp till ramlinjen; i 142 **a** är bst på högra sidan om hst kortare än på den vänstra. 152 **k** är oregelbundet på grund av ojämnhet i stenytan; jfr 177 **k**. Mellan 152 **k** och 153 **f** har ett trekantigt stycke lossnat ur stenen; samma kil mellan 213 **s** och 214 **a**. Denna skada är äldre än ristningen, som sålunda icke har blivit skadad genom bortfallet. 165 **n** har bst ansatt på den undre konturlinjen av en korsande orm. På den övre linjen av samma ornament finnas tydliga **o**-bistavar. En runa 166 **o** är sålunda ofrånkomlig. Sannolikt har ristaren först glömt **h** i följande ord **hon** men upptäckt misstaget och efter sk börjat om från början med ordet **hon**. I 167 **h** ha övre delen av hst och övre vänstra bst fallit bort; 168 **o** har bst endast t. v.; 170 **h** är skadat i skärningspunkten mellan hst och bst. 171 **a** har (den ensidiga) bst i en spricka. 177 **k** har formen av en gaffel; jfr 152 **k**. 179 **a** har bst i den vänstra och 180 **n** i den högra figurlinjen av en korsande orm; 182 **i** ser nästan ut som ett **k**, vilket förmodligen beror på att ristaren på denna punkt har fortsatt det korsande bandet för långt. (Det korta bistavslignande strecket bildar emellertid icke en omedelbar fortsättning av ramlinjen utan börjar något till vänster om skärningspunkten mellan ramlinjerna.) Mellan 183 **t** och 184 **u** är avståndet ovanligt långt. Mycket svaga spår som av en hst synes efter 183 **t**, vilket möjligen kan förklaras av att ristaren av misstag börjat hugga ormens högra halslinje över runslingan. 185 **h** har ovanligt kort hst (jfr 89 **h**); det måste emellertid uppfattas som en runa, då det som sk bleve alldeles för stort och då man här överhuvud icke väntar ett sådant, på grund av ristarens sparsamma användning av sk. 208 **k** är säkerligen felristning för **f**; 216 **u** är upptill skadat genom en spricka i stenen. Efter 223 **p** finnas inga spår av runor, men den korsande slinglinjen kan naturligtvis uppfattas som ett **i**.

Dybeck (om U 240): sk efter 16 **k** och 64 **n**; sk saknas före 86 **a**; sk efter 88 **k**, 98 **t** och 104 **a**. »Kännestreck till **ʃ** i ***ŋiʃtRi** har alldeles gått förlorat. ***ŋiʃtRi** är icke antagligt. Den glömda runan **ʃ** i det sednare ***ŋŋʃ(ʃ)RiʃR** har man sökt ersätta med ett kännestreck å stafven till **ŋ**. Det ena af kännestrecken till **ʃ** i samma namn måste väl anses vara bortflagadt» (*Svenska runurkunder*). — v. Friesen (om U 241): »Något **i** finnes icke» — före 108 **n** — »ty svårligen kan man fatta ett af konturstrecken på den slinga, som korsar rundjuret strax bakom dess hufvud, som ett sådant. Det står på alldeles för långt afstand: om inskriften började vid denna slinga borde man vänta, att den fortsatt omedelbart härifrån, där godt utrymme finnes. I stället gör rundjuret en vinkelrät krökning, innan inskriften på ett rundligt afstand från den i krökningen anbrakta foten tar vid.» 166 **o**: »är fel sannolikt föranlett af att nästa ord börjar med samma tecken. Ristaren har medels ett skiljetecken velat markera, att en ny sats börjar med **an hafpi**, fortsätter emellertid efter **sin** omedelbart med **an**, upptäcker sitt missgrepp och sätter punkten efter **a** samt påbörjar därefter på nytt satsen **an hafpi** etc. Möjligen kan också tanken på, att monumentet är ägnadt såväl fadern som farfadern, ha spelat in och för-

anledt felet.» 167 **h** saknas; i noterna till läsningen anmärker emellertid v. Friesen: »Före **a** och efter **a** finnas möjligen svaga spår af en vertikal hufvudstaf — kanske af **h**. 170 **h**: »Bistafvarna bortfallna på vänstra sidan af **h**.» 185 **h**: »Vertikalstafven når icke runslingans konturlinjer och är kortare än hvar och en af sidostafvarna. Jag fattade tecknet först som skiljetecken, men samma teckens förekomst i Lingsberg 1 [U 240] som **h** runa afgör, att det också här står för **h**. Vi få så den egendomliga läsningen **tuh kialt**, till hvilken vi emellertid ha en fullständig parallell å en annan Asmund-sten, B 566, **pauh kunpruþr** = **pau Gunnþrþr**.» 208 **k**: »Ristaren har glömt andra bistafven till **f**!» Efter 223 **p** läser v. Friesen »den korsade slingans margstreck som **i**; **ṛ** är här som i slutet på Yttergårds-stenen 1 [U 343] utelämnadt.»

Om namnet *Dan* se U 114. *Huskarl* förekommer som namn i några få uppländska inskrifter; se U 184 och den utförliga redogörelsen för substantivet *huskarl* i Sö 338. — Moderns namn *Holmfridr* hör till de allra vanligaste kvinnonamnen i runinskrifter (se U 25) och är också under medeltiden »rätt vanligt» (Lundgren-Brate). Det skrives en gång i U 240 även **humfriþr**. Samma mindre noggranna skrivning förekommer i U 25, (se behandlingen av U 25, där alla beläggställen finnas upptagna). — Farfaderns namn *Ulfrik* är visserligen styrkt från både öst- och västnordiskt område, men det har uppenbarligen varit ett sällsynt namn. Det finnes på en sörmäländsk runsten, Sö 280.

Wessén har påpekat (*Nordiska namnstudier*, s. 13 f.), att inom samma familj namn av samma bildningstyp flerstädes förekomma. Lingsbergsstenarnas Halvdan har sönerna Dan, Huskarl och Sven. »Namnen *Huskarl* och *Svæin* ha ju samma betydelse. Märkligt är också *Halfdan* och *Dan* inom samma familj.»

Det största intresset tilldrager sig självfallet inskriftens uppgift om de två englandsgälderna. O. v. Friesen har (i *Fornvännen* 1909) utförligt behandlat de inskrifter som omtala, att den man, över vilken stenen rests, har uppburit gäld. Med fyndet av U 241, som gjordes samma år som v. Friesens viktiga uppsats trycktes, erhöll man »ett nytt dokument, som intygar svenskarnas andel i vikingatrafiken i England omkring år 1000» (*Fornvännen* 1911, s. 111 f.). Lingsbergsstenarna kunna av flera skäl räknas till Upplands märkligaste, och tillsammans med Grinda- (Sö 166), Väsby- (U 194) och Yttergårdeinskrifterna (U 343, 344) ge de upplysningar till vikingatidens historia av utomordentligt värde. Se härom U 343 och 344. Formuleringen i U 241, att Ulfrik »*hafði a Englandi tu gíald takit*», anger troligen, såsom v. Friesen framhållit (a. a. s. 111), »att Ulfrik redan en tid varit död, innan han samtidigt med sin son fick en minnesvård sig tillägnad».

Huruvida det ståtliga bromonumentet vid Lingsberg en gång har bestått av ytterligare en eller två runstenar, kan ej med visshet sägas. Några stenar vid brons andra ända ha icke påträffats. Ett fragment av en runsten låg emellertid i grunden till Lingsbergs mangårdsbyggnad (U 242), och tänkbart är, att man i detta fragment kan se en rest av en försvunnen brosten.

Lingsbergsristningarna äro icke signerade, men av allt att döma äro de båda, såsom v. Friesen framhåller, utförda av Åsmund Kåreson. Bl. a. styrkes detta av följande: stenarnas utsmyckning med figurer och ornamentikens allmänna drag; skiljetecknens bruk, runornas form, huggningstekniken; samma runa användes för att beteckna slutljudet i ett ord och uddljudet i det följande; **o**-runan är tecken för nasalerat *a*.

242. Lingsberg, Vallentuna sn.

Pl. 153.

Litteratur: D 2: 98. UFT h. 3 (1873), s. 87; E. Brate, Anteckningar 1904 (ATA), Berättelse öfver resa för undersökning och afbildning af runristningar sommaren 1904 (ATA); Handlingar (i ATA).

Äldre avbildningar: Dybeck, a. a.; Brate foto 1904 (ATA); G. Olson foto 1941 (ATA).